



11/12
LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!

**ÁSTOR
PIAZZOLLA:
MARÍA DE
BUENOS
AIRES**

Subota

22 | 10 | 2011

19 | 30 sati

Druga izvedba:

Ponedjeljak

24 | 10 | 2011

19 | 30 sati

Pokrovitelji



Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture

Sponzor



član PBZ Grupe



Produkcija

Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog i Artagent



11/12
LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI
NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!

ÁSTOR
PIAZZOLLA:
MARÍA DE
BUENOS
AIRES

Subota

22 | 10 | 2011

19 | 30 sati

Druga izvedba:

Ponedjeljak

24 | 10 | 2011

19 | 30 sati

IZVOĐAČI

ÁSTOR PIAZZOLLA:
MARÍA DE BUENOS AIRES

Libretist: Horacio Ferrer

Praizvedba: Buenos Aires, 8. svibnja 1968.

Redatelj: Mario Kovač

Dirigent: Miran Vaupotić

Dramaturginja: Olja Lozica

Kostimografkinja: Barbara Bourek

Scenografkinja: Mirta Vekić

Vizualni identitet: Petra Bokić

Sandra Rumolino

María
 Marijina sjena

Jorge Rodriguez

Vilenjak, pripovjedač

José Luis Baretto

Glas lutajućeg pjevača
 Gradski vrabac Sneni
 Šef lopova
 Prvi psihoanalitičar
 Glas one nedjelje

Komorni zbor *Ivan Filipović*

Glasovi ljudi koji su se
 vratili iz otajstva
 Glasovi starih lopova
 Glasovi svodilja
 Glasovi psihoanalitičara
 Glasovi triju marioneta pijanih od stvari
 Glasovi valjačica tijesta
 Glasovi triju zidara mudraca
 Glasovi promatrača

Petra Alimović

mala María

Bandoneon: Aleksandar Nikolić

Flauta: Lidija Ljubičić

Klavir: David Gazarov

Gitara: Frane Verbanac

Udaraljke: Filip Merčep i Špela Mastnak

Komorni zbor *Ivan Filipović*: Ivana Godler Gašperov, Margareta Golenić, Maja Kordić, Kristina Repar, Ivan Globan, Igor Grgurić, Velimir Hržan, Nikola Jambrošić, David Šeb. Zborovođa: Goran Jerković.

Zagrebački solisti:

Prve violine: Borivoj Martinić-Jerčić, koncertni majstor, Karlo S. Fio, Krunoslav Marić, Dana Kahrman

Druge violine: Mislav Pavlin, Saki Kodama i Ivan Zečević.

Viole: Aleksandar Milošev i Marko Otmačić.

Violončela: Zlatko Rucner i Mihovil Karuza.

Kontrabas: Mario Ivelja.

Tango plesači: Tajana Burger i Relja Dereta

Cirkus: članovi udruge Cirkorama (Domagoj Šoić, Nikolina Majdak, Iva Peter Dragan, Nikola Mijatović)

Statisti: Ferit Batir, Dejan Fajfer, Milan Fosner, Matija Posedi, Neven Aljinović Tot

Trajanje: 90 minuta (nema pauze)

Nakon koncerta s umjetnicima razgovara **Gordana Krpan**.

U predvorju Velike dvorane zabavni program s plesom i izvlačenjem nagrada za pretplanike ciklusa Lisinski subotom.

Zabavni program: Acoustic Nostalgic (22.10.)

Kratak sadržaj

María de Buenos Aires nadrealna je priča urugvajskog pjesnika Horacia Ferrera. Glavni lik je žena po imenu María, rođena „na dan kada je Bog bio pijan“ u siromašnom predgrađu Buenos Airesa. Njezina životna priča je priča o tangu. Lik i osobnost Maríe od Buenos Airesa utjelovljuje sve ono što tango jest - strast koja obuzima, ali ujedno i uništava. „Ja sam María od Buenos Airesa, María tanga, María noći, María fatalne strasti, María ljubav, María Buenos Aires, to sam ja“. U gradu opijenom zvukovima tanga ona postaje luralica. Lopovi i vlasnici bordela okupljeni na „crnoj misi“ lišavaju je života. Nakon smrti osuđena je na pakao, a on je u ovom slučaju njezin rodni grad - Buenos Aires. No, njezin duh, tj. njezina sjena, nastavlja lutati gradom i u tom se lutanju susreće s neobičnim ljudima i skupinama. Između ostalog susreće zbor psihoanalitičara koji joj u sjećanje pokušava usaditi lažne uspomene. Konačno iskupljenje donosi joj Vilenjakova ljubav. María ponovo postaje djevica te na neki način biva ponovno rođena, rađajući dijete po imenu María, svoju sliku i priliku. Kroz veći dio ove nadrealne priče vodi nas Vilenjak, tj. goblin - čudnovato, mitološko biće koje u južnoameričkoj mitologiji ujedno predstavlja i stanje duše. Duša koja se uvijek iznova vraća u prošlost i sjećanja. To je duša zarobljena u prošlosti, a jedini način da ona preživi i donekle osjeti sadašnjost jest njezino oživljavanje i propitkivanje davno minulih uspomena. *María de Buenos Aires homage* je tangu kroz koji se ujedno odražava i duh argentinskog naroda.

Riječ redatelja Maria Kovača

Rijetko kojem redatelju djelo poput Piazzolline tango-opere *María de Buenos Aires* ne bi bilo izazov: nadrealna priča u kojoj se isprepliću ovozemaljski i onozemaljski svijet, kršćanstvo i magijski realizam, nadnaravna bića, cirkus psihoanalitičara, marionete, strastveni ples i, prije svega, izvanvremenska glazba Ástora Piazzolle. Upravo zbog svoje kompleksnosti i fabularne zahtjevnosti, ovo fantastično djelo nije tako često izvedeno koliko zasluhuje.

Glavna antijunakinja opere, María, rođena je "na dan kada je Bog bio pijan". Upavši u grotlo velegrada iz naslova, njena životna sudbina je nalik nekoj izvrnutoj verziji priča o Bogorodici koja u sebi nosi i brojne prepoznatljive motive kako općepoznatih priča iz Biblije, tako i iz opskurnih zapisa drevnih mitologija i opere blues pjesmarice.

Uvijek kad treba uprizoriti glazbeno-scensko djelo, redatelj ima važnu zadaću naći onaj idealni omjer kojim vizualni dio predstave neće "progutati" zvučnu komponentu, pogotovo ako libreto zahtjeva snažne slike. Razmišljajući o tome, odlučio sam se, u suradnji sa autorskim timom, ovom prigodom pokušati oživjeti i djelomično restaurirati taj davno zaboravljeni kazališni žanr "živih slika". U suvremenom dobu kada se kazalište teško može nositi sa brzinom i dinamičnošću novih medija, odlučili smo se koncentrirati na kvalitetu koja nam je prednost u odnosu na televiziju, video, internet: na žive slike unutar kojih minimalnim zahvatima gledatelj može istinski doživjeti jedinstveno iskustvo namijenjeno samo njegovim čulima, samo večeras."



Astor Piazzolla: živjeti tango

Kada je argentinski iseljenik Vincente Piazzolla u jednoj njujorškoj zalagaonici kupio 1929. svojem jedincu bandoneon, nije ni slutio kakve će to dalekosežne posljedice imati. Biografija klasika argentinske glazbe **Astora Piazzolle** nalik je na priču iz hispanoameričke literature, na priču punu magičnih trenutaka, skitanja, uplitanja nevidljivih sila i sudbonosnih susreta... Samo godinu dana nakon što je kao osmogodišnji dječak dobio na dar založeno glazbalo, njemačkog podrijetla ali latinske duše, Piazzolla je već snimio prvu ploču i malo zatim impresionirao Carlosa Gardela. Slavni argentinski pjevač dao mu je malu ulogu u svojem filmu *El día que me quieras*. Upravo se na promotivnoj turneji tog filma dogodila tragedija koju je oplakivala cijela Latinska Amerika. Gardel i glazbenici u pratnji smrtno su stradali u avionskoj nesreći, no među njima nije bio novopečeni glumac. Sretnom

odlukom roditelja da mu ne dopuste putovanje, Piazzolla je izbjegao sigurnu smrt.

Kada se mala iseljenička obitelj 1936. poslije desetljeća provedenog u New Yorku vratila u Argentinu, Piazzolla je najprije u rodnom Mar del Plati, a onda u Buenos Airesu svirao po drugorazrednim orkestrima, sve dok ga jednog dana nije primijetio Anibal Troilo. Legendarnog bandeonista na čelu vodećeg tango orkestra toga vremena, Piazzolla je uvijek isticao kao jednog od svojih učitelja. Usporedno sa svirkom u Troilovu orkestru, studirao je kompoziciju kod Alberta Ginastere i klavir kod Raúl'a Spivaka, dobio dvoje djece u braku s prvom suprugom Dedé Wolff i poslije pet godina ohrabrio se osnovati vlastiti orkestar. Formacija u skladu s tango orkestrima toga doba bila je poligon mladom glazbeniku za razvijanje kreativnosti, za istraživanje harmonijski i dinamički bogatijeg, modernijeg i drukčijeg tanga. Otprilike u isto vrijeme počeo je skladati i glazbu za film.

Neočekivani obrat dogodio se 1949. Raspustio je orkestar, ostavio se bandoneona i gotovo potpuno napustio tango te počeo studirati partiture Bartóka, Stravinskog, učiti dirigiranje kod Hermanna Scherchena, slušati jazz... Jedno od djela koje je skladao u razdoblju opsesivne potrage za vlastitim stilom bile su i tri simfonijske skladbe pod nazivom *Buenos Aires*. Njima je osvojio prvu nagradu na Natjecanju *Fabien Sevitzy* 1953., no u isto vrijeme izazvao i pravu pobunu među ogorčenim tradicionalnim *tanguerosima* koji su upotrebu bandoneona u kontekstu simfonijske glazbe smatrali skandaloznim. Unatoč kontroverzama koje su buknule prilikom praizvedbe nagrađene skladbe na Pravnom fakultetu u Buenos Airesu uz Simfonijski orkestar državnog radija pod ravnanjem samog Sevitzykog, efekt natjecanja bio je više nego pozitivan. Njime je zaslužio stipendiju francuske vlade za studij kompozicije kod Nadie Boulanger. Iskusa profesorica s golemim znanjem i još većim instinktom, iza klasične fasade doprla je do prave Piazzolline prirode. Sonate i simfonije kojima se došao predstaviti ocijenila je dobro napisanima, no svejedno je tražila dalje. Sve do trenutka kada joj je Piazzolla otvorio srce i odsvirao svoj tango *Triunfal*.

Nakon pariške epizode Piazzolla se vratio tangu i bandoneonu te strast tanga i strukturu umjetničke glazbe pomirio u jedinstvenoj stilskoj fuziji. Povratkom u Argentinu 1955. osnovao je prvi u nizu eksperimentalnih ansambala. *Octeto Buenos Aires* okupljao je dva bandoneona, dvije violine, kontrabas, violončelo, klavir i električnu gitaru i s njim svirao tango bez pjevača i plesača. Otklon od tradicije stvorio mu je velike probleme u ortodoksnim krugovima, ali i zatvorio vrata medija i diskografa. Okušao je potom sreću u New Yorku s jazz tangom, ali

bez uspjeha pa se dvije godine poslije, 1960., vratio u Argentinu. Okupio je svoj prvi kvintet, potom *Conjunto 9*, pa *Conjunto electrónico*, još jedan kvintet (njemu najmiliji sastav) i naposljetku glasoviti *New Tango Sextet*. Izmjenjivale su se i zemlje u kojima je živio: domovina, Francuska, Italija... Gomilale su se ploče koje je snimao i sklapala neka povijesna prijateljstva i suradnje, poput one s književnicima Jorgeom Louisom Borgesom i Horaciom Ferrerom.

Vrhunac popularnosti Piazzolla je dosegao osamdesetih godina. Iz tog vremena datira Rostropovičeva praižvedba njegova djela, spektakl u Teatru Colón u Bueonos Airesu, bečki koncerti i ploča s pjevačicom Milvom, nagrada *César* za glazbu u filmu *El exilio de Gardel* i trijumfalni koncert u Central Parku u New Yorku. Uzlaznu putanju karijere zaustavio je srčani udar 1990. godine. Piazzolla je umro dvije godine poslije u Buenos Airesu. Nakon njegove smrti opus od više od tisuću djela nastavili su izvoditi glazbenici poput Gidona Kremera, Yo-Yoa Maa, kvarteta Kronos, pijanista Emanuela Axa i Arthura Moreire Lime, gitarista Al Di Meole i braće Assad. Zanimanje vrhunskih reproduktivnih umjetnika za njegovo naslijeđe osiguralo mu je elitni status na glazbenoj sceni. Status kakav ne uživa nijedan drugi *tangueros*, a Piazzolla ga je zaslužio specifičnim pomakom koji nije niti kopirao plesni original, niti ga oslabio visokoparnim postupcima. Podvrgao je tango svim poznatim skladateljskim postupcima zapadnjačke glazbe: kontrapunktu, dvanaesttotskoj tehnici, jazzističkoj improvizaciji, uronio ga u harmonijske sklopove proširenog tonaliteta i oslobodio disonancu, eksperimentirao s formom i instrumentacijom, uvijek suptilno suprotstavljajući vodeću liniju pratnji. Novi individualni stil koji je tom eklektičnom kombinacijom nastao, sam po sebi ne bi bio vrijedan pažnje da Piazzolla nije uspio zadržati popularnost te glazbe i pritom je učiniti još boljom.

María de Buenos Aires

„Mnogi misle da znam pisati samo instrumentalnu glazbu, sada će vidjeti da nije tako“, povjerio je Ástor Piazzolla pjesniku Horaciju Ferreru kada je u njemu prepoznao svoju književnu srodnu dušu. Naručio je od njega libreto i glazbeno-scenskim prvijencem, *operitom*, kako je umanjenicom označio prvu operu s naslovom ***María de Buenos Aires***, doista uskoro demantirao sve skeptike.

Argentinski pjesnik rođen u Montevideu 1933., podrijetlom Urugvajac, odgojen u umjetničkoj obitelji i odrastao uz tango, posvetio je popularnom plesu talent i život. Uređivao je radijski program posvećen tangu, napisao dvije knjige o njegovoj povijesti i brojne tekstove pjesama. Tek dvanaest godina mlađi od

Piazzolle, idolatrijski je od djetinjstva obožavao mladog bandoneonista u orkestru Anibala Troila.

Nije propuštao priliku da ga čuje i izrazi mu divljenje, bilo osobno, bilo pismom. Kada se Piazzolla vraćao u domovinu sa školovanja u Parizu, zaustavio se u Montevideu i Ferrer mu je tom prilikom priredio veličanstven doček. Tri stotine studenata, poklonika avangardnog tanga s urnebesnim je oduševljenjem dočekalo svirku svojeg idola. Bio je to početak njihova prijateljstva, ali i suradnje. Prva velika Piazzollina uspješnica, *Balada para un loco*, nastala je na literarni predložak Horacia Ferrera, a Ferrer je bio i libretist oratorija *El pueblo joven*. No na početku toga glazbeno-književnog partnerstva stoji *María de Buenos Aires*.

Neobično djelo glazbenog kazališta s tangom kao okosnicom partiture i dramskog sadržaja, prije bi se moglo nazvati kantatom nego pravom operom. Dramaturški nekonzistentno, bez linearnog zapleta i raspleta, ono u šesnaest brojeva donosi nadrealnu priču o prostitutki Mariji za života i poslije smrti. Kombinirajući konstantni ples s pjevanjem i melodramom (govoreni tekst uz instrumentalnu pratnju), djelo pripovijeda o usponu i spasenju glavne junakinje koja u isti mah simbolizira Bogorodicu i sam Buenos Aires, grad povijesnog naziva Ciudad de Nuestra Señora Santa María del Buen Ayre te pokušava povući paralelu između Djevičina poroda Boga s nastojanjem umjetnika da stvori čudo.

María je dijete ulice, hipersenzibilna mlada žena koje se slama pod težinom velegradske tame napučene kriminalcima i prostitutkama. Nakon smrti, njezin duh nastavlja lutati ulicama, susreće zbor psihoanalitičara koji u njezin um pokušavaju usaditi lažna sjećanja, biva otkupljena ljubavlju Vilenjaka (ujedno i pripovjedača), a pijani trio u začaranom baru otkriva joj tajnu začeca. U zamršenom fantastičnom slijedu događaja udaje se za verziju same sebe iz paralelnog svijeta i na 30. katu poslovnog tornja rađa ne sina, nego drugu Mariju koja predstavlja budućnost. Piazzollina glazba daje libretu potpuni smisao i tek u kombinaciji s njegovim romantičnim baladama, harmonijski nedefiniranim sekvencamaa sna, akcijskim akcentima, kvaziduhovnom glazbom i komičnim začinom, djelo dobiva dramaturšku cjelovitost.

María de Buenos Aires, mala opera dvojice umjetnika, od kojih nijedan nije rođen u gradu koji su tim djelom opjevali, praižvedena je u dvorani Planeta, 8. svibnja 1968. uz orkestralni sastav od jedanaest glazbenika. Sam je Ferrer tom prilikom tumačio Vilenjaka, a druga Piazzollina supruga, Amelita Baltar, utjelovila je Mariju. O senzaciji koju su izazvali svjedoči činjenica da je opera u sljedeća četiri mjeseca doživjela čak sto dvadeset izvedbi.



Pjevačica, glumica i plesačica **Sandra Rumolino** (Buenos Aires, 1960.) svoju je rano probuđenu strast prema argentinskoj popularnoj glazbi pretvorila u profesiju. Od 1983. živi u Parizu gdje se počela probijati u kabareu Les Trottoirs de Buenos Aires. Danas jedna od najtraženijih interpreti te vrste glazbe, nastupa redovito s nekoliko tango orkestara te sudjeluje u glazbeno-scenskim predstavama vezanima uz tango uglavnom u Francuskoj i Europi, ali i diljem svijeta. Naslovnu ulogu u Piazzollinoj operi *María de Buenos Aires* tumačila je unatrag deset godina u čak tri produkcije. Prva je predstavljena u Taipeiju, Metzu, Avignonu i Ghentu uz Flandrijski nacionalni orkestar, bandoneonista Juana Joséa Mosalina pod ravnanjem

Rudolfa Werthena, a druga u Caenu, Toursu i Le Havresu uz Ansambl pokrajine Donje Normandije i dirigenta Dominiquea Débarta. Posljednja, priređena u Operi u Toulonu s večerašnjom solističkom podjelom, datira iz prošle godine. Redovito održava majstorske tečajeve i sudjeluje u radionicama. Do sada je snimila četiri samostalna albuma te je kao gošća sudjelovala na njih desetak.



Plesač i koreograf **Jorge Rodriguez**, rođeni Argentinac, pleše i podučava isključivo moderni tango. Od preseljenja u Francusku 1984. i uspješnog europskog početka s dvjema produkcijama koje su gostovale po Francuskoj, Italiji i Njemačkoj punih šest godina, usavršio je mnoge oblike umjetničkog djelovanja pa se uz ples bavi režijom te kazališnom i filmskom glumom. Producirao je, koreografirao i režirao nekoliko zapaženih programa te surađivao s pjevačicama Utte Lemper i Sandrom Rumolino te kvartetima *Cedron* i *Tanguardia*. S plesnom partnericom Marijom Filali u posljednje vrijeme redovito prati nastupe Sandre Rumolino s orkestrom Juana Joséa Mosalina. Kao model pozirao je na mnogim fotografijama, umjetničkim ali

i komercijalnim, snimljenim za modne magazine (francuski *Elle*, njemački *Vogue*...) i reklame poznatih brandova (Mercedes Benz, BMW...). Trenutačno podučava tango u dramskoj školi *Eva Saint-Paul* u Parizu te u devet klubova diljem Francuske. U svojem pedagoškom radu može se pohvaliti i podukom više filmskih glumaca, među kojima je i slavna Juliette Binoche koja je upravo kod njega svladala korake tanga za potrebe filma *Alice et Martin*.

Europskim debijem 1987. s ulogom Vilenjaka u Piazzollinoj operi *María de Buenos Aires*, urugvajski pjevač **José Luis Barreto** opravdao je pruženu priliku. Potvrđuju to i laskave kritike u novinama na račun „fantastičnog baritona punog nježnosti i strasti...” S podjednakim smislom za tango i operu, profilirao se ipak ponajprije kao pjevač tanga. Mnogi ugledni glazbenici biraju ga za suradnika, poput Gidona Kremera s kojim je pjevao na Međunarodnom festivalu u Gstaadu u Švicarskoj ili bandoneonista Juana Joséa Mosalina s čijim je velikim orkestrom nastupao četiri godine. Argentinski skladatelj Jorge Zulueta napisao je posebno za njega uloge u svojim dvjema operama, od kojih je jedna praižvedena u Operi u Nancyju, a druga u sklopu Svjetske izložbe u Hannoveru 2000. godine. S pijanistom Stéphanom Spirom kreirao je *Tango-Lied*, recital s namjerom predstavljanja glazbene dubine i lirizma poezije iz Ria de la Plate. Godine 1997. osnovao je vlastiti tango orkestar *Tanguísimo* s violistom i gitaristom Ludovicom Michelom s kojim održava koncerte po cijeloj Europi.



Bandoneonist **Aleksandar Nikolić** (Garešnica, 1973.) diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Bratislavi. U Beogradu je 1998. osnovao kvintet *Beltango* s kojim uspješno nastupa u svijetu. Prvi je umjetnik s ovih prostora koji tango izvodi na bandoneonu, autentičnom tango instrumentu. Godine 2007., na poziv Ministarstva kulture Republike Argentine, nastupio je kao jedini europski bandoneonist na Svjetskom festivalu tanga u Buenos Airesu. Dobitnik je prestižne nagrade *Ástor Piazzolla* za 2008. godinu.





Hrvatski dirigent i solist **Miran Vaupotić** (Zagreb, 1982.) diplomirao je klasičnu harmoniku na Sveučilištu Jurja Dobrile u Puli, gdje je učio dirigiranje kod Miroslava Homena. Studirao je i na Visokoj školi za glazbenu umjetnost *Ino Mirković*. Laureat je nekoliko prestižnih svjetskih harmonikaških natjecanja održanih u Puli, New Yorku, Volosu, a International Art Society proglasio ga je umjetnikom godine 2008. Suradivao je s brojnim hrvatskim i inozemnim orkestrima, od Slovačke, Rusije do Egipta i Kine, a ove je godine debitirao i u SAD-u ravajući izvedbom Mozartova *Figarova pira*. Glavni je gostujući dirigent Ruskog simfonijskog orkestra *Prokofjev* s kojim je snimio CD za jednu austrijsku tvrtku, redoviti gost-dirigent

Luganske filharmonije te odnedavno šef-dirigent novoosnovanog Simfonijskog orkestra iz Philadelphije. Miran Vaupotić surađuje sa suvremenim skladateljima iz cijeloga svijeta. Na popisu djela što ih je prouzročio je i *Druga simfonija* Primousa Fountaina koju je naručio slavni Quincy Jones.



Kazališni i filmski redatelj **Mario Kovač** (Zagreb, 1975.) diplomirao je na Odsjeku kazališne režije na Akademiji dramske umjetnosti. Godine 1995. osnovao je nezavisnu studentsku kazališnu grupu Schmrzt Teatar s kojom pet godina režira, glumi, nastupa u više od sto dvadeset predstava, performansa, hepeninga, koncerata i gostuje po Hrvatskoj i Europi. Početkom 2001. raspušta Schmrzt Teatar i osniva kazališnu družinu Nova Grupa s kojom je proteklih sezona napravio nekoliko performansa i kazališnih predstava te je gostovao u nizu festivala eksperimentalnog i studentskog kazališta diljem svijeta (Montreal, Teheran, Caraca, Grenoble...). Pokretač je i osnivač nekoliko alternativnih i studentskih kazališnih

festivala i susreta, od kojih treba izdvojiti: FAKI (Festival alternativnog kazališnog izričaja), TEST! (Teatar studentima!), K.R.A.D.U. (Kazališna revija akademije dramske umjetnosti)... Režirao je i operne naslove na Muzičkom biennalu Zagreb (*Eto vas!* Frane Đurovića i *Maršal* Silvija Foretića).



Zagrebački solisti osnovani su 1953. godine u sklopu Radio-televizije Zagreb i upravo je početno razdoblje pod umjetničkim vodstvom glasovitog violončelista Antonija Janigra bilo zlatno doba njihova djelovanja. Janigrovi nasljednici na čelu Solista, redom koncertni majstori, održavali su sljedećih pet desetljeća kvalitetu muziciranja na zavidnoj razini te bili prisutni na prestižnim svjetskim koncertnim podijima. Do sada su održali više od tri tisuće pet stotina koncerata na svim kontinentima, u najvećim svjetskim centrima i najslavnijim koncertnim dvoranama. Redovito su gostovali na najpoznatijim glazbenim festivalima, a uz njih su muzicirali brojni ugledni solisti, primjerice Henryk Szeryng, Alfred Brendel, Christian Ferras, Pierre Fournier, Leonard Rose, James Galway, Jean-Pierre Rampal, Aldo Ciccolini, Katia Ricciarelli, Lily Laskine, Zuzana Růžičková, Mario Brunello, Isabelle Moretti, Guy Touvron i drugi. Snimili su više od sedamdeset gramofonskih ploča i CD-a za tvrtke Vanguard, EMI, ASV, Eurodisc, Melodia, Hispa-vox, Pickwick i Croatia Records. Zagrebačkim solistima dodijeljene su mnoge visoke nagrade i priznanja u domovini i inozemstvu. Tijekom Domovinskog rata Zagrebački solisti održali su sedamdesetak dobrotvornih koncerata te niz svečanih koncerata u povodu predstavljanja nove hrvatske države. U 2010. godini nagrađeni su nagradom Orlando Grand Prix za osobite umjetničke doprinose u ostvarenju cjelokupnog programa Dubrovačkih ljetnih igara te se očekuje izlazak njihova novog nosača zvuka, s djelima Ernesta Cordera, koji su snimili s istaknutim solistima, violinistom Guillermom Figuerom te gitaristom Pepeom Romerom.



Komorni zbor *Ivan Filipović* osnovan 1998. godine pod umjetničkim vodstvom Gorana Jerkovića, jedan je od najuspješnijih amaterskih ansambala u Hrvatskoj. Potvrđuju to osvojene nagrade na domaćim i svjetskim natjecanjima (Grand Prix na 14. međunarodnom natjecanju pjevačkih zborova, Verona 2003.; Zlatna medalja na 3. zborskoj olimpijadi, Bremen 2004. i druge) te pohvale i publike i kritike. Zbor redovito nastupa s *a cappella*

programima te unatrag nekoliko godina uspješno surađuje s Hrvatskim baroknim ansamblom, Varaždinskim komornim orkestrom i Zborom HRT-a. Redovito sudjeluje na zborskim seminarima te radi s Mitchellom Sandlerom, uglednim nizozemskim pjevačem i pedagogom. Godine 2003. Zbor je objavio CD s naslovom *a cappella*, kojim je predstavio svoj zvuk i repertoar; na CD-u su skladbe starih majstora i suvremenih skladatelja objedinjene toplinom komornog zvuka.

Nakladnik:

Koncertna dvorana
Vatroslava Lisinskog

Za nakladnika:

Dražen Sirišćević,
ravnatelj

Producenti programa:

Jelena Knešaurek
Carić, Vjeran Simeoni

Voditeljica marketinga:

Metoda Lhotka

Urednice:

Ana Boltužić,
Ivana Kostešić

Autorica teksta:

Ivana Kocelj

Lektorica:

Rosanda Tometić

Libreto preveo (za titl):

Tomislav Brlek

**Oblikovanje i
grafička priprema:**

Studio Stožer

Tisak:

Intergrafika d.o.o.

Naklada:

800 kom.

www.lisinski.hr

11/12
LISINSKI
SUBOTOM
UVIJEK
LISINSKI
NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!



Lisinski subotom, 12. 11. 2011., 19.30 sati

MAX EMANUEL CENČIĆ, kontratenor
ARMONIA ATENEA
GEORGE PETROU, dirigent

Samo najveći umjetnici svijeta mogu se podičiti bezrezervnim komplimentima stroge glazbene kritike. Časopis Opernwelt utvrdio je da je glas Maxa Emanuela Cenčića "najbolji kontratenorski glas današnjice"! Upravo najbolji među najosebujnijim glasovima nakon gostovanja na najprestižnijim svjetskim pozornicama kao što je Barbican Center u Londonu, Concertgebouw u Amsterdamu, Wiener Musikverein, Festspielhaus u Baden-Badenu, Ambronay Festival, Laeiszhalle Hamburg, Opera u Kolnu, Palais Garnier u Parizu, Dubrovački ljetni festival, Carnegie Hall u New Yorku, Opera Nomori u Tokiju, Musikfestspiele u Potsdamu ili Händel Festival u Halleu, dolazi u rodnu Hrvatsku na poziv Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog kako bi nam u izvornom timbru predstavio bisere barokne vokalne glazbe. Najatraktivnije, najomiljenije i svakako najpoznatije barokne arije djelo su majstora Händela čije je umijeće skladanja veličala cijela Europa. A poseban dar Maxa Emanuela Cenčića dodatno će zasjati uz pratnju ansambla Armonia Atenea koji tijekom posljednjih desetak godina niže fantastične uspjehe na koncertnim podijima, ali i u diskografiji izvodeći operu za operom na autentičnim instrumentima i pod vodstvom karizmatičnog Georgea Petroua.

11/12

**LISINSKI
SUBOTOM
UVJEK
LISINSKI**

NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!



Lisinski subotom, 26. 11. 2011., 19.30 sati

GEORGES BIZET: CARMEN

Solisti, Zbor i Simfonijski orkestar Muzičke akademije
Akademija likovnih umjetnosti, Akademija dramske umjetnosti i Tekstilno-tehnološki
fakultet Sveučilišta u Zagrebu

Krešimir Dolenčić, redatelj
Mladen Tarbuk, dirigent

Nakon iznimno uspješnih izvedbi Mozartove Čarobne frule i oratorija Ivan Grozni Sergeja Prokofjeva, ovosezonski zajednički projekt triju hrvatskih umjetničkih akademija i Tekstilno-tehnološkog fakulteta, bit će poluscensko uprizorenje vjerojatno najpopularnije opere na svijetu - Bizetove Carmen. Smjeli odabir glazbene literature pred izvođače postavlja doista težak zadatak, no nakon uspjeha prethodnih projekata, ne sumnjamo da će uloženi trud i rad svih članova ansambla i ovoga puta rezultirati kvalitetnim i uspješnim projektom. Jedini „profesionalci“ među izvođačima bit će dirigent Mladen Tarbuk i redatelj Krešimir Dolenčić koji je do sada postavio preko 50 dramskih i opernih predstava u Hrvatskoj, Sloveniji, SAD-u, Velikoj Britaniji, Njemačkoj i Kini. Pod budim okom dvojice iskusnih „mentora“ uopće ne sumnjamo da će ova mladenačka postava podjednako oduševiti publiku i glazbene kritičare.

11/12
LISINSKI
SUBOTOM
UVIJEK
LISINSKI
NEPROCJENJIV DOŽIVLJAJ!